

Sygn. akt: I C 345/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Pniewska
Protokolant:	Karolina Wesołowska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2016 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) **S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko J. C.

o zapłatę

1/zasądza od pozwanego J. C. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.518,48 zł (jeden tysiąc pięćset osiemnaście złotych 48/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 9 grudnia 2015 r. przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie,

2/ w pozostałym zakresie powództwo oddala,

3/zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 557,71 zł (pięćset pięćdziesiąt siedem złotych 71/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia

/ M. P. /

Sygn. akt I C 345/16

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 9 grudnia 2015 roku wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanego J. C. na jego rzecz kwoty 1.761,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 11 grudnia 2015 roku w sprawie VI Nc-e (...) wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty sprawę przekazano zgodnie z ogólną właściwością pozwanego do tutejszego Sądu.

(postanowienie z dnia 11 grudnia 2015 roku w sprawie VI Nc-e (...) – k. 4 akt)

W uzasadnieniu powód wskazywał, że dochodzona przez niego kwota wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 19 sierpnia 2015 roku pomiędzy powodem a pozwanym. Zgodnie z treścią umowy pożyczkodawca udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 1.100,00 zł na 7 miesięcy. Łączna suma do zwrotu wynosiła 1.628,16 zł, na którą składały się następujące kwoty:

- 1.100,00 zł tytułem kapitału pożyczki,
- 33,16 zł tytułem odsetek,
- 390,00 zł tytułem opłaty przygotowawczej,
- 105,00 zł (15,00 zł miesięcznie) tytułem opłaty administracyjnej.

Zawarcie umowy miało nastąpić z dniem wypłacenia pozwanemu kapitału pożyczki, co miało miejsce 19 sierpnia 2015 roku. Umowa przewidywała ponadto naliczanie opłat windykacyjnych w przypadku popadnięcia pożyczkobiorcy w opóźnienie ze spłatą. Łącznie koszty windykacyjne mogły wynosić do 198,00 zł, składały się na nie 25,00 zł z tytułu przygotowania i wysłania pierwszego monitu, 49,00 zł z tytułu przygotowania i wysłania pierwszego wezwania do zapłaty, 49,00 zł z tytułu przygotowania i wysłania ostatecznego wezwania do zapłaty, oraz 75,00 zł z tytułu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego. Umowa przewidywała również tryb jej wypowiedzenia z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia przekraczającego 60 dni.

Umowa przewidywała również możliwość naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

(dowód: umowa nr (...) z dnia 19 sierpnia 2015 roku – k. 19 – 25 akt)

W dniu 19 sierpnia 2015 roku powód przesłał pozwanemu harmonogram spłat pożyczki, w którym wyszczególnił wysokość rat jak również ustalił ich terminy.

(dowód: harmonogram rat z dnia 19 sierpnia 2015 roku – k. 26)

Na dzień wniesienia pozwu łączne zobowiązanie pozwanego wynosiło 1.761,48 zł na które składała się kwota 1.100,00 zł tytułem niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 28,48 zł stanowiąca skapitalizowane odsetki umowne naliczane od dnia wypłacenia pożyczki do dnia rozwiązania umowy, kwota 123,00 zł tytułem kosztów windykacyjnych, kwota 75,00 zł z tytułu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, kwota 45,00 zł z tytułu opłaty administracyjnej i kwota 390,00 zł z tytułu opłaty przygotowawczej.

W dniu 30 września 2015 roku powód wystosował do pozwanego pierwszy monit.

(dowód: monit z dnia 30 września 2015 roku – k. 27)

W dniu 16 października 2015 roku powód wystosował do pozwanego pierwsze z wezwań do zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 16 października 2015 roku – k. 28 akt)

W dniu 2 listopada 2015 roku powód wysłał pozwanemu ostateczne wezwanie do zapłaty pod rygorem przekazania jej danych do Rejestru Dłużników (...).

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 2 listopada 2015 roku – k. 29 akt)

W dniu 11 listopada 2015 roku powód poinformował pozwanego o wypowiedzeniu umowy z dniem 2 grudnia 2015 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 11 listopada 2015 roku wraz z potwierdzeniem jego nadania – k. 30 i 31 akt)

Pozwany na rozprawie w dniu 21 listopada 2016 roku przyznał, że zawarł z powodem umowę i chciałby spłacić zadłużenie, ale obecnie nie pracuje i nie ma z czego. Stara się o rentę. Nie kontaktował się z powodem w sprawie spłaty zadłużenia. Nie prowadzono wobec niego żadnych czynności windykacyjnych, nikt do niego nie dzwonił, nie otrzymał też żadnego wezwania do zapłaty. Umowę zawarł, gdy mieszkał na stacji – po spłatę rat miała przychodzić jakaś osoba, ale ta osoba nie przychodziła. Dwa tygodnie po zawarciu umowy stracił mieszkanie.

Sąd za prawdziwe i autentyczne uznał dokumenty załączone przez powoda do pozwu, które – w ocenie Sądu – nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i prawdziwości, wobec czego stanowiły wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

W sprawie bezspornym było, iż w dniu w dniu 19 sierpnia 2015 roku strony zawarły umowę pożyczki o numerze (...).

Powódka zawarła umowę z pozwanym w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, jako przedsiębiorca (art. 43¹ k.c.) natomiast pozwany jako osoba fizyczna - konsument (art. 22¹ k.c.).

Na podstawie przepisu art. 720 § 1 i 2 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (§ 1). Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem (§ 2). Zgodnie z przepisem art. 723 k.c. jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd w oparciu treść umowy stron oraz przepis art. 720 § 1 k.c. uwzględnił powództwo do kwoty 1.518,48 zł, obejmującej kwotę 1.100,00 zł niespłaconej pożyczki, kwotę 390,00 zł opłaty przygotowawczej i kwotę 28,48 zł skapitalizowanych odsetek umownych.

O należnych odsetkach ustawowych orzeczono na zasadzie 476 k.c., art. 481 § 1 k.c. i art. 482 § 1 k.c.

Obowiązujące przepisy pozwalały na obciążenie pozwanego jedynie kosztami pozostającymi „w związku z umową”, w szczególności opłatami, prowizjami, marżami oraz kosztami usług dodatkowych (art. 30 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim), a więc kosztami związanymi ściśle z przygotowaniem i wykonaniem umowy. Do takich kosztów zaś nie sposób zaliczyć kosztów wysyłania wezwań do zapłaty, czy czynności podjętych przez działających na zlecenie powódki windykatorów. W ocenie Sądu, z tytułu podjętych czynności windykacyjnych należałby się powódce wyłącznie zwrot rzeczywiście poniesionych kosztów, których jednak strona powodowa należycie w niniejszym postępowaniu nie wykazała i których rzeczywista wysokość budziła uzasadnione wątpliwości. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że zastrzeżenie w umowie zawartej z konsumentem rażąco wygórowanej opłaty za dokonanie określonej czynności windykacyjnej przez wierzyciela, przekraczającej rzeczywiście poniesione przez wierzyciela koszty, stanowi niedozwoloną klauzulę umowną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i nie wiąże konsumenta (np. pozycje 978, 1767, 1768, 1955 czy 1956 rejestru klauzul niedozwolonych prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony i Konkurencji). W konsekwencji, przewidziana w umowie z dnia 15 kwietnia 2014 roku opłata za przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, jako sprzeczna z dobrymi obyczajami i rażąco naruszająca interesy konsumenta, nie wywoływała skutków prawnych. Z przytoczonych względów, postanowienia umowne przewidujące obciążenie konsumenta z góry ustalonymi, zryczałtowanymi kosztami związanymi z ewentualnym powstaniem zadłużenia z umowy pożyczki, do której stosuje się przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, uznać należy za nieważne jako sprzeczne z ustawą (art. 58 § 1 i 3 k.c.).

W konsekwencji w zakresie żądania zasądzenia kwoty 123,00 zł tytułem kosztów przygotowania i wysyłki monitu i kwoty 75,00 zł tytułem przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego oraz opłaty administracyjnej w kwocie 45,00 zł, podlegały oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku. Tego rodzaju opłaty stanowią w rzeczywistości normalne koszty prowadzenia przedsiębiorstwa w zakresie usług rynku finansowego i jako takie muszą być brane pod uwagę przez przedsiębiorców w ogólnym rachunku ekonomicznym.

O kosztach procesu rozstrzygnięto stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu (powódka wygrała proces w 86,20 %) wyrażonej w art. 98 § 1 kpc.

Sędzia